

Đêm Hôm Qua

Đêm hôm qua, đêm mười ba, và đêm hôm nay là đêm mười bốn, là sắp Rằm, em ạ, yêu em!

Anh nói với em, như thế, đêm đêm, đêm mồng năm hay đêm mồng sáu, đêm hạ tuần dẫu biết hết trăng!

Em thì sao, em mãi mãi đêm Rằm, Rằm ở Tam Quan những trái dừa vàng rượm, Rằm ở Pnompênh, những cây thốt nốt cao nghêu...

Anh yêu em, yêu mãi mãi chưa nhiều vì chưa ai đếm ngôi trên mái đền Angkor Wat...

Đòi thanh bình chưa nghe ai hát những bài ca mừng sắp sửa tương lai! Nước Việt Nam ơi, đi mãi đi hoài, thơ chưa tới một câu kết luận!

Từ cuối tháng Tư Bảy Lăm ngưng tiếng súng, bốn mốt năm rồi, đêm tôi ngó trăng sao. Đêm không có cò bay để tôi nói câu chào, em vĩnh viễn là Tình Yêu Mơ Ước...

Mà mỗi ngày qua, tôi đi cứ trượt xuống vũng lầy lịch sử âm u. Tôi tự hỏi Mẹ Âu Cơ để chi trăm cái trứng rồi Lạc Long dẫn con đi lang thang?

Tôi tự hỏi sao nước mình tên là nước Việt Nam vua Tàu đặt mà ai ai cũng ngưỡng mộ? Lật lại lịch sử đi, không xem thì ngó, có câu nào không xấu hổ, Trời ơi!

Anh yêu em, anh cứ nói hoài, ai biểu em cấm anh gọi tên em chứ? Ờ thì em, cái tên không viết chữ...bởi chưa có chữ nào xứng đáng gọi Tình Yêu!

Đêm hôm qua, đêm mười ba, trăng trong veo, con chim xanh hót lên rồi mất hút. Con chim xanh vượt qua đèo Ngoạn Mục để bay về đèo Cả thâm sơn...

Trần Văn Lệ